

Nájezd

**Upozornění: Namaluj
si vlastní hudbu, dle
libosti.**

O Nájezdu

Základní myšlenka Nájezdu je, že každý člověk je umělec. Proto má přirozenou schopnost tvořit. Nájezd je DIY samizdatový týdeník pro lidi a o lidech, co se umí bavit sami sebou. Nájezd je otevřen pro jakoukoliv literární tvorbu a jiné šílené nápady. Každé nové vydání „Nájezdu“ ukazuje, že to jde.

Vytiskněte si Nájezd, kdekoliv chcete, třeba doma.

Nebo si nejlépe vydejte Nájezd vlastní.

Krtek

Záhada Sychrov-witch 04

(zážitek přímého účastníka)

Tak si jdeme do lesa na šišky a v tom najednou potkáme kapku krve – co kapku, kaluž. A o centáček dál další a pak další. Tak jsme místo hledání šišek šli po krvavé stopě. Až jsme našli velkou kaluž krve a kusy masa v ní.

Bylo to u stromu a na stromu byl kříž nakreslený barvou. Ta byla ještě mokrá, stejně jako krev. Mohlo to být tak půl hodky starý. Pak jsme zjistili, že podél krvavé stezky je na každém stromě bílá čára, či šipka, taky čerstvá. Bylo to hustý. Konec stopy, kaluž

krve a kříž. Začátek stopy, krvavá, čerstvě ulomená větev.

Verze **A**: Nějaký šílenec někoho zabil?

Verze **B**: To dělají myslivci normálně, když někoho zabijou?

Verze **C**: Byla to bojovka pro děti?

A zbytek nevím. Ale záhada to je...

Jak to tedy dopadlo?

Troufnete si odhadnout, která ze tří variant je správná?

Nebo máte řešení vlastní?

Rozuzlení najdete na předposlední straně Nájezdu.

ROZHOVOR S KAPELOU THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE

...o hudbě, duchu doby, skládání písniček a o tom, proč jsou na scéně dvoje PPU...

Diskuze mezi kytaristou Joe Karafiátem (*1957), violistou Jiřím „Kábou“ Kabešem (*1946), klávesákem Vojtěchem Starým (*1983) a studentkou Akademie Výtvarných umění Marií Mainerovou (*1990) vznikla 26. 2. 2018 v Praze, Na Paliárce. Zbývající členové PPU – bubeník Jan Ježek (*1982) a baskytarista Tomáš Skřivánek (*1984) se bohužel setkání nemohli zúčastnit.

Dostupné online: <http://faustfest.cz/2018/03/19/ppu-rozhovor/>

Foto: <http://bandzone.cz/plasticpeopleoftheuniverse>

Vydáno s povolením autorky v rámci časopisu Nájezd 328.

MARIE: Jak jste se dostali do kapely?

KÁBA: Já k tomu mám docela složitéj příběh. Od výtvarný školy jsem byl ve spolku Pohodlí a každou středu jsme chodili s Jernekem k Bonapartovi. V lednu v roce 1970 oznámil, že odchází z Plastiků. Spolužák Miroslav Němeček mu řekl, aby mě vzali do kapely, že hraju od malička na housle. Na jaře jsem pak společně s Paulem Wilsonem nastoupil a na podzim už jsme hráli první koncert.

JOE: V roce 97 mi někdo zavolal, jestli nechci hrát s Plastikama, myslím, že to byl Mejla Hlavsa... No a to nešlo odřeknout, protože se hned letělo do Ameriky a tak...

VOJTA: To bylo tři roky zpátky, den po silvestru, volal mi Joe a zeptal se mě, jestli nechci hrát s Plastikama. Myslel jsem si, že si dělá srandu!

KÁBA: Tomáš se tam dostal tak, že občas zaskakoval za Evu Turnovou. Když odešla z kapely, nastoupil, protože to vlastně už znal...

**JEDINÁ ČESKÁ KAPELA, KTERÁ NĚCO
ZNAMENALA TŘEBA I V AMERICE A V ANGLII,
TAM NIKOHO NEZAJÍMALY NĚJAKÝ TADY
POPULÁRNÍ SKUPINY.**

MARIE: Co to pro vás znamená, hrát v PPU?

KÁBA: Pro mě to znamená většinu života. Nastoupil jsem do kapely, když mi bylo 24 let a dneska je mi 72. Byl jsem na výtvarný střední škole a měl jsem trošku jiný představy než dělník v tiskárně. Hraní mě vždycky bavilo, i když na nás potom nastoupili. Plastici pro mě prostě znamenali hodně a jinak to nebude.

MARIE: Znamenalo to pro tebe něco jiného za minulého režimu, nebo to je pořád stejný?

KÁBA: To je furt stejný. Stejně jsou tady všude komunisti. Baví mě hrát a lidem se to líbí, tak proč to pro ně nedělat. A navíc to dělám hlavně pro sebe.

VOJTA: Pro mě to je vlastně dost nepochopitelný, já si ani moc nepřipadám jako ten „Plastik“, protože kluci jsou v podstatě ve věku mejch rodičů, Kába je skoro jako můj děda...

KÁBA: Ale ty mně připadáš jako „Plastik“! Mladý a nadějný!

VOJTA: Pro mě Plastici byli vždycky velkej pojem, taková ikona nebo fenomén. Ta kapela tady něco znamenala a znamená. Takže si toho hrozně vážím, je to pro mně čest, hrát v kapele, která je 50 let na scéně. A nejenom, že mě baví ta muzika, ale i ty lidi, a to je pro mně prostě vzácný.

JOE: Pro mě je to dvacet let života s klukama. Zažili jsme hrozně moc a ještě možná zažijeme. A je za tím taky hodně dřiny. Žil jsem dlouho v zahraničí a tehdy, když jsem začínal hrát s PPU, to byla jediná česká kapela, která něco znamenala třeba i v Americe a v Anglii, tam nikoho nezajímaly nějaký tady populární skupiny...

**TA HUDBA V PODSTATĚ DÁVALA TAKOVÝ
VNITŘNÍ OBRAZY. VĚCI, CO JSME HRÁVALI
KDYSI DÁVNO, BYLY VLASTNĚ OBRAZY,
ZPRACOVANÝ DO TÓNŮ.**

MARIE: Podle mě dřív Plastici nebyli jenom o muzice...

KÁBA: Bylo to vlastně celý seskupení lidí. Plastici byli uvnitř čehosi, co vzniklo. Za to může Magor Jirous, ten

v tom byl tvůrčí. Dával celou tu společnost dohromady. To byly stovky lidí, který tomu všemu fandili. V sedmdesátých letech, když jsem přišel do kapely, jsem si říkal, že to snad ani není možný, aby tady takový seskupení fungovalo. A bolševika nejvíc nasralo to, že na něj celý to společenství úplně kašlalo. Dělali jsme, jako když vůbec neexistuje, to nebyly útoky na něj, nic, prostě pro nás nebyl.

VOJTA: Já to moc nepamatuju.

MARIE: Já taky ne.

KÁBA: Vy jste ještě ani nebyli na světě, ne?

MARIE: A co spojení Plastiků s konceptuálním uměním tehdy?

KÁBA: Ta hudba v podstatě dávala takový vnitřní obrazy. Věci, co jsme hrávali kdysi dávno, byly vlastně obrazy, zpracovaný do tónů.

MARIE: Spojovalo se výtvarný umění, poezie a hudba...

KÁBA: No, ale tak by to mělo bejt vždycky.

MARIE: Myslíš, že to tak je ještě teď?

KÁBA: Já se moc nerozhlížel, jsem většinou doma, ale myslím si, že to tak není.

JOE: Jo, to je asi pryč.

KÁBA: Dřív to bylo zabudovaný do jednoho velkého modulu a bylo to pěkný.

JOE: Underground to má pořád, když někam přijedeme hrát, vidíme, že tam je určitá sorta lidí, který třeba ještě ten život žijou nezávisle a mimo konzum. Ale to, jak to bylo dřív, už se nemůže vrátit.

KÁBA: To už dneska nepůjde.

JOE: Dřív tam byl společnej nepřítel...

MARIE: Dneska by se žádněj nenašel?

JOE: Dneska asi těžko, protože lidi jsou úplně vypatlaný. Vem si, jaký se dřív točily úžasný filmy, jaká úžasná muzika se nahrávala a dneska všichni akorát choděj na fotbal. A největší zájem mladejch lidí je mobil.

KÁBA: Dneska už to není tak skloubený, jako to bylo, když jsme byli mladý. Už to není taková kompaktní hmota, jako byla tenkrát.

MARIE: Tehdy se o to právě staral Magor. Myslíte teda, že v dnešní době už se to nijak nedá obnovit?

KÁBA: Já myslím, že dějiny lidstva už spějou jinam. Dneska to je fakt jenom jakési ťukání do mobilu, muzika se dělá na počítači...

VOJTA: Já nemůžu srovnávat, jaký to bylo předtím. Dneska je to prostě oddělený, není to tak propojený, jako to bejvávalo. A je to taky podle mě tím, že je víc možností. Dřív jsi nemohla přijít z farchy a sednout si k počítači, cestovat, učit se jazyky... Dřív se lidi dávali dohromady a tvořili, protože nebyla jiná možnost. Myslím, že to bylo tehdy logický vyústění těch možností, co tu byly.

MARIE: Dneska prostě máme tolik věcí na výběr, že je těžký se v něčem stmelit. Můžem se tak rychle dostat k informacím...

VOJTA: Prostě všeho je všude moc...

MARIE: Nevíš, co si vybrat...

JOE: Tak je to úžasný, můžu zapnout internet a vygúglit si jakýkoli jméno. Dřív to byl právě ten Magor, kterej byl hodně sečtější a nějaký ty informace měl. Věděl, že je

nějakej Warhol, nějaký Velveti... To Mejlovi musel někdo říct, že jo. Ty, Jirko, kdo vám třeba řekl, že existujou nějaký Velvet Underground?

KÁBA: No, to byl Jirous.

JOE: A kde on k tomu přišel, kde to zjistil? On měl nějaký styky v zahraničí?

KÁBA: Já se ho pak nahoře zeptám, jak to bylo, a kdyžtak vám potom zavolám, jo?

KDO VYSKOČIL Z JEDOUcíHO VLAKU, UŽ NENÍ PASAŽÉREM TĚHOŽ VLAKU.

MARIE: Jak se to stalo, že jste se rozdělili na dvě kapely?

KÁBA: Před pár lety jsem na jaře dostal e-mail, že odchází basa a bicí. A že pokud budeme hledat náhradu, tak okamžitě končej a pokud nebudeme hledat náhradu, tak ještě do konce roku odehrajou domluvený koncerty. Jenomže za Evu na basu už třikrát zaskakoval Tomáš, takže hned nastoupil a za bicí se našel Honza. Takže ti dva odpadli, prostě vyskočili z jedoucího vlaku. Na podzim potom Vráťa řekl, že ho to nebaví a Pepa taky. Řekli, že taky odcházej z kapely. My jsme jeli furt dál...

MARIE: A jak je teda možný, že jsou na scéně dvoje PPU?

KÁBA: Mě volal Pepa ještě na podzim tehdejšího roku, jestli s nima budu hrát v Brně s filharmonii. To už bylo v době, kdy tam Eva s Jardou nebyli. A já jsem řekl, že tam budu hrát jedině v případě, že tam nebude hrát Kvasnička s Evou. Že ti jsou už z kapely půl roku pryč. A Pepa říkal „tak jo“, zavěsil telefon a hráli tam ty dva, tak jsem tam ani nejel. Joe tam jel, ale toho vyhodili.

JOE: Mě sprostě vyhodili. Přijel jsem do Brna na ten koncert s filharmonií, měl jsem to celý naučený, přijedu na nádraží a volám, kam teda mám přijít. Zvednul to jejich dirigent a řekl mi, ať jedu domů. Nikdo z těch lidí, co jsem s nima 20 let hrál, se mě vůbec nezastal. Tak od té doby už mě fakt nezajímaj.

MARIE: A oni teda hrajou taky dál, našli si nový muzikanty?

JOE: Oni nějakou dobu nehráli. A najednou mi volá Tomáš Skřivánek a říká „podívej se na Facebook“ – měli koncert...

MARIE: Nikomu nic neřekli?

JOE: Ne. A ještě ke všemu se nazvali „Originál Plastic People“. To je přece, jako bych odešel ze „Škody auto“ a založil si firmu „Škoda CZ“...

MARIE: A proč teda jste osočovaný z toho, že jste revival vy?

KÁBA: Podle mě, kdo vyskočil z jedoucího vlaku, už není pasažérem téhož vlaku.

JOE: Nechápu to, udělali si třeba stránku na Wikipedii, kde o mně není ani slovo, přitom třeba poslední desku jsem udělal já. Stará se o ně manažer, kterej nemá vůbec nic společného s undergroundem. Tam vlastně čtyři lidi nemaj nic společného s undergroundem. My máme takovej ten víc nezávislej směr.

MARIE: Ale proč se všude píše, že oni jsou „ti praví“? Myslíte, že z toho chtějí jenom něco vytěžit?

KÁBA: No samozřejmě.

JOE: Pepa, myslím, někde psal, že nás dva vyhodili z kapely. Ta pravda se prostě překrucuje čím dál víc.

KÁBA: Tamti Plastici prostě odešli z kapely, je to doložený, mám to v mailech. Mám na sebe napsanej název Plastic People of the Universe. Tečka. A oni si na to hrajou furt dál. Je to baví, no tak co. Asi jim jde hlavně o prachy.

JOE: Nejsmutnější na tom je, že oni hrajou moje písničky.

KÁBA: My věci, který složil Pepa, už nehrajeme. Vyřadili jsme je z repertoáru okamžitě. Ty Vrářovy taky. Nehrajeme žádnou píseň těch takzvaných „Plastiků“. Ale oni hrajou Joeovy, tak to je přece blbost.

MARIE: Ale na internetu a mezi lidma to vypadá prostě bohužel obráceně. Každý říká, že Plastici jsou přece „ty starý“...

KÁBA: Jak jako „ty starý“!?

MARIE: No, asi působíte jako „ty mladý“.

JOE: Ta jejich kapela je blbá, prostě hrajou špatně. Někdo mi jednou říkal – „voni hrajou tak syrově!“ Posaděj tam Vrářu, kterej ani nemůže chodit, to je taková jejich rekvizita. Strčej mu do pusy ságo, ten tam něco zabrblá. Celý je to takový pochybný. Navíc oni neodehráli skoro žádný koncerty.

VOJTA: Oproti nám je to poměr třeba jedna ku desíti.

**V TÝ KAPELE DŘÍV HRÁLO ASI 50 LIDÍ! ONI
ŘÍKAJ, ŽE JSOU ORIGINÁL, ALE ANI JEDEN
Z NICH TO NEZAKLÁDAL.**

JOE: Kluci ještě paradoxně byli za Brabencem, aby se vrátil. My jsme se ani nepohádali, nic. On už s náma ke konci ani nejezdil hrát, sral na to. Takže to vypadalo, že už je starej a že už nechce hrát, že chce mít klid. A najednou se stalo tohleto. Takže tobě to taky připadá divný?

MARIE: Mně to připadá celkem jako fenomén.

JOE: Kába ještě ke všemu má registraci značky. Kdybysme chtěli bejt svině, tak na ně pošlem právníky, že zneužívaj naši značku, ale to nechceme, kdo se s tím má zabejvat.

MARIE: To chápu, ale mě už taky jde na nervy, že se každěj vyptává, který ty Plastici mi budou hrát na tom fesťáku, a že teda „ty mladý“ jo, ne „ty pravý“... Každěj to prostě vidí obráceně.

KÁBA: Prostě ty odpadlíci z Plastiků začali dělat hnusy. Vyskočili z jedoucího vlaku. A najednou jsou Plastici.

JOE: V tý kapele dřív hrálo asi 50 lidí! Oni říkaj, že jsou originál, ale ani jeden z nich to nezakládal. Ty lidi už nejsou. Ani Brabenec to nezakládal!

KÁBA: No ten už vůbec ne!

JOE: Ten tam přišel vlastně až několik let po tobě, že jo?

KÁBA: A to jsme dokonce Janíček a já Brabence nechtěli, protože to byl takovej jazzista. Měli jsme pocit, že se tam nehodí a půl roku jsme trucovali! Nechtěli jsme jazz do kapely, ale Mejla nás přemluvil.

MARIE: Proč jste nechtěli jazz?

KÁBA: Protože jsme nebyli jazz. My jsme byli bigboš, underground! Nechtěli jsme jazz v kapele, která byla víceméně rokenrolová. V tehdejší době to byl rokenrol, sice temnej, ale byl to rokec. A nějakej jazzovej pískálek nás vůbec nezajímal.

MAGOR UMŘEL A KDYBY NEUMŘEL, TAK SE TA KAPELA V ŽIVOTĚ NEROZDĚLILA.

MARIE: Napadlo mě, že PPU vlastně nikdy neměli doopravdickýho frontmana, ale mohl to bejt jakoby duch doby, nějakaj princip, něco nehmotnýho...

KÁBA: Ale jo, duch doby tam asi byl frontmanem, to je pravda, ale dneska už ne.

MARIE: Dřív se to zhmotňovalo skrz to umění a spojování lidí a tehdy to pracovalo proti tomu režimu...

KÁBA: Ale my nebyli proti režimu, my jsme na něj kašlali...

MARIE: Dobře, ale nějakýho ducha doby to přece odráželo a jak už jsme se bavili předtím, dřív se o to, aby to fungovalo, staral Magor.

KÁBA: Jo, byl tam jako démonická postava, jako nějakaj tvůrce. A odtrpěl si za to osm–pět–tři. To znamená, že si osm let, pět měsíců a tři dny odseděl v kriminále. My jsme byli třeba ve vazbě, ale to byla ještě sranda. On si to „odsloužil“ natvrdo.

MARIE: A co si teda myslíte o tý mojí myšlence, že frontman Plastiků je duch doby? Myslím si prostě, že kapela, která frontmana opravdu má, se nikdy nemůže rozdělit na dvě...

KÁBA: Já myslím, že Magor umřel, a že kdyby neumřel, tak se ta kapela v životě nerozdělila.

MARIE: Takže nějakým způsobem byl frontman Magor.

KÁBA: No, asi jo.

MARIE: I když tam nehrál...

JOE: On to v podstatě potom byl i trochu Havel. V době, kdy jsem přišel do kapely, to docela určoval. On chtěl, aby

ta kapela začala zase hrát. Oni PPU dlouho nehráli vůbec. V 97. roce byla na Hradě nějaká akce, kde jste hráli a já byl pozvaný, to jsem s váma ještě ani nehrál.

KÁBA: To bylo právě v době, kdy už jsme nehráli a Havel nás pozval na Hrad, abysme tam zahráli pět písniček. Po tomhle koncertě jsme si s Mejlou řekli, že nám to nějak funguje, tak jsme znovu nacvičili celý repce a jeli jsme na turné po Česku a Slovensku. Od té doby jsme zase začali hrát.

MARIE: Takže mezitím byla pauza osm let?

KÁBA. Jo, kapela se totiž přejmenovala na Půlnoc. V osmdesátém devátém na jaře jsme mohli jet do Ameriky na turné, protože Mejlu přesvědčili, že se to bude jmenovat Půlnoc.

MARIE: Proč?

KÁBA: Protože pod názvem Plastic People of the Universe by nás tam nepustili. Mejla na to kejvnul a já jsem mu za to dal dvě pěsti do držky. No, a to už s náma byl Vašek (Havel) velkej kámoš.

MARIE: Takže PPU obnovil Havel, což znamená, že to nějak obnovit šlo, ten „frontman“ – duch...

KÁBA: Vlastně jo, no...

MARIE: A myslíte si, že by to šlo ještě teď?

KÁBA: Ne. Absolutně ne.

VOJTA: Tak většina lidí, který to tady nějak tmelili, jako Magor a Havel, už tady nejsou...

MARIE: Třeba jsou jiný, ale nevíte o nich, nebo si jich nevšímáte...

VOJTA: No ale nikdo takovej už k tomu nemá vztah...

KÁBA: Nikdo takovej už nemůže existovat. To byla jasná tečka.

VOJTA: I ten Petr Bohunovský, kterej tu kapelu vždycky podporoval a fandil a pomáhal Magorovi, už je v pánu...

JOE: Ta doba je prostě v prdeli...

MARIE: No to jo, ale teď je přece nová doba, ne? Nějaká doba je vždycky...

JOE: Ne, je totálně v prdeli...

MARIE: Takže je to v prdeli! Tak možná to je z vašeho pohledu ten duch doby – že to je v prdeli...

VOJTA: Co máš furt s tím duchem doby? Nějak to prostě fungovalo, ty lidi spolu hráli, a teď se to na tý osobní úrovni pokazilo. A jede se dál.

MARIE: Takže už je to jenom muzika a ten frontman tam prostě není.

VOJTA: Ale vždyť tam nikdy nebyl, tak tam ani nikdy bejt nemůže. Po tom devadesátým, kdy vlastně skončil ten společnej nepřítel, kterej je štvál a šel po nich, už tady není žádněj jednotící prvek, kterej by to nějak držel.

MARIE: Ale mohl by bejt! Mohlo by se přece něco najít.

VOJTA: Jasně, ale to přece nemůžeš uměle vyvolávat. Prostě to musí buď přirozeně vyplynout, nebo samo přijít.

**MY NEJSME REVIVAL,
MY JSME „NEW GENERATION“!**

MARIE: V tom případě mi teda ale fakt připadá, že jsou PPU už jenom revival. Oboje!

JOE: My nejsme revival, my jsme „new generation“! Nejsme revival, děláme nověj věci. Nechceme bejt ty „originál“, co

oni si vymysleli. To nejsou žádný „originál“, to je podvod! My se za to nestydíme. New generation, nový kluci, prostě pokračujeme!

MARIE: Takže ta kapela už je něco úplně jinýho?

KÁBA: To není něco úplně jinýho, pořád to jsou Plastic People. Akorát tam hraje mladá generace. Ale jsou to pořád PPU, nic jinýho to není.

JOE: Ale teď jsou dvoje, že jo.

KÁBA: Nejsou dvoje, tamti nejsou!

MARIE: Je přece blbost před tím zavírat oči, protože prostě dvoje jsou.

JOE: Já už jsem jednou někde říkal, že jsou lepší dvoje Plastici než žádný, ale už mě to prostě ubíjí, už se tím nechci zabývat. Je to otravný, chci prostě dělat muziku s kamarádama a ne řešit kdo je originál a kdo ne. Vlastně jsme to samý prožili, už když zemřel Mejla. To na nás všichni nadávali: „Jaktože hrajete? Kde je Mejla?“

KÁBA: To je jako když umře jeden člen rodiny. To přece ještě neznamená, že celá rodina zanikne!

MARIE: Tak Mejla ani nebyl frontman, že jo...

KÁBA: Mejla se jako frontman necejtíl, ale byl za něj považován. Skládal písničky a tak, ale stejně, když umře jeden člen rodiny, tak rodina přece nevymře celá!

MARIE: On by s tím asi souhlasil, aby ta kapela hrála dál...

KÁBA: No jasně.

JOE: Tak hraje se jeho muzika, což je přece dobrý. Kdyby ty kapely nebyly, tak se dál nehraje.

VOJTA: Jana Hlavsová s jeho synem Štěpánem nám řekli, ať hrajem, máme to od nich schválený.

KÁBA: Já nevím, jestli se ta druhá strana s Hlavsovejma domluvila taky...

JAK DLOUHO SE ROZKLÁDÁ PLAST, 200 LET?

MARIE: Teď mám na jazyku možná trochu netaktní otázku. Třeba až ty a Joe umřete... Budou Plastici fungovat dál?

KÁBA: No jasně!

MARIE: Jako že bude Vojta, Tom, Honza a najdou si k sobě další mladší „Plastiky“?

JOE: Hele, tak ty jseš první záskok za mně, jo!

MARIE: Jasně, já určitě!

KÁBA: Najdou si jinýho Kábu a mladou kytaru a je to vyřízený!

MARIE: Takže by vám to připadalo v pohodě, jo?

KÁBA: No v naprostý!

MARIE: Haha, no takže v tom případě ale existuje nějakej ten nehmotnej frontman!

KÁBA: Hele, já se na to budu koukat shora, a kdyžtak zahřmím!

MARIE: Přemejšlela jsem i o tom názvu... The Plastic People of the Universe... V podstatě to znamená „umělohmotný lid věčnosti“... To je vlastně něco, co nemůže nikdy zaniknout! Nebo nevím, jak dlouho se rozkládá plast, 200 let?

KÁBA: Plastiční lidé z vesmíru.

MARIE: Vesmír přece taky není zrovna moc konečnej. Každěj název přece dává nějakou energii. A je tím pádem možný, že se to splní a že PPU budou teda věčná kapela. Nebo aspoň na těch 200 let.

KÁBA: Jo, to asi vymyslel Hlavsa. My jsme poslouchali Zappu a jedna z jeho písní se jmenuje Plastic people.

VOJTA: Já doufám, že tady 200 let nebudu, teda!

MARIE: Jasně, ale někdo tě může nahradit. Za 100 let pořád můžou existovat a hrát Plastici, když to takhle půjde dál. I za 500 let!

KÁBA: No, proč ne! Tak Beatles taky maj dlouhý možnosti, de facto.

MARIE: Ale to je jiný...

KÁBA: Ne jako Plastici, no to je fakt.

MARIE: Beatles si přece neberou do kapely nový mladý členy...

KÁBA: Tak oni se oficiálně rozpadli. My jsme se oficiálně nerozpadli. Od nás někdo odešel.

MARIE: No, vy jste se totiž nemuseli rozpadnout. Pořád to může pokračovat dál, protože tam ten hlavní frontman nikdy nebyl. Připadá mi to prostě jako fenomén.

**KDYŽ POTKÁME NĚJAKÝHO DVACETILETÝHO
KLUKA, KTEREJ PÍŠE ÚŽASNÝ BÁSNĚ, TAK MU
KLIDNĚ ŘEKNEM O TEXT.**

MARIE: Děláte nové písničky? Kdo je skládá?

KÁBA: Děláme nové písničky, skládá je většinou Joe, teď má jednu Vojta a já se chystám na další.

MARIE: Kdo píše texty, nebo čí texty používáte?

KÁBA: Používáme texty různých už proslavených lidí, už to teda není Bondy, ale třeba Křcháč.

MARIE: Mně to připadá, že se tyhle zdroje už brzo vyčerpaj...

VOJTA: To mi nepřipadá. Když se ti něco líbí, tak to přece použiješ. Když potkáme nějakýho dvacetiletýho kluka, který píše úžasný básně, tak mu klidně řeknem o text.

MARIE: Takže byste klidně použili jako text nějakou současnou báseň od někoho mladýho a neznámýho?

JOE: Samozřejmě!

KÁBA: Ještě je důležitý, o čem by byla...

MARIE: Takže to nemusej podle vás bejt ti „undergroundův“ klasici...

KÁBA: Ne.

JOE: Akorát ty mladý lidi, co píšou, neznáme.

KÁBA: Já jsem si říkal, že bych udělal něco od Šlitra... Hahaha!

MARIE: Nějaký současný mladý básníci, který by byli dobrý, tady přece musej bejt.

KÁBA: Asi budou, no...

JOE: Znáš nějakýho?

VOJTA: Osobně ne, no.

JOE: To by bylo zajímavý, kdyby nám někdo nějaký básně nabídl, třeba nám něco poslal.

VOJTA: Jasně!

MARIE: A nikdo to zatím neudělal?

JOE: Ne, to se zatím vůbec nikdy nestalo.

MARIE: Přitom každěj druhej píše...

VOJTA: Každěj druhej píše hovna.

MARIE: Jak to víš? Čteš je?

VOJTA: Jo, tak čet' jsem třeba pár věcí, co napsali kluci v mém věku, a nic z toho mi nepřišlo použitelný... Taky je rozdíl mezi dobrou básničkou a dobrým textem ke zhudebnění.

MARIE: Básničky se zhudebňují blbě, to je pravda.

VOJTA: Protože to musí bejt prostě spíš písňovej text než báseň, to je rozdíl... To je jako bys chtěla vymejšlet do symfonie slova, to taky půjde blbě, protože to na to není stavěný. Třeba Jurovy básničky jdou dobře zhudebnovat, protože jsou rytmický a tak...

MARIE: No jo, Jura (Krchovský) je ideální, ale ten už má svoji kapelu!

JOE: Já vím...

MARIE: A co kdybyste napsali text až potom, co napíšete muziku?

VOJTA: Ale my nejsme básníci nebo textaři, my jsme muzikanti, to je rozdíl!

**NEJSME ŽÁDNÝ
CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL,
KTERÝ JEDOU FURT TO SAMÝ.**

MARIE: Co vás inspiruje hudebně a kam byste chtěli tvorbu PPU směřovat dál?

VOJTA: Já a Joe máme rádi ten starej zvuk, takže z toho rozhodně nehodláme dělat žádnou diskotéku. Je to založený vlastně na bigbitu.

JOE: Moc bych nevybočoval z toho původního zvuku. Udělat z toho třeba drum'n'bass by bylo fakt divný.

MARIE: Ale tak i kdyby a řekli byste, že to jsou Plastici, byli by to Plastici, ne?

VOJTA: Jasně, ale my bysme asi nikdo takovou muziku ne-napsali.

MARIE: Jo, ale kdybys třeba napsal nějaký ten jazz, kterej tě baví...

VOJTA: To je takový co by bylo, kdyby...

MARIE: Takže když skládáte písničku pro Plastiky, tak se soustředíte na to, aby to znělo podobně jako dřív?

JOE: Slyšela jsi třeba o skupině Rolling Stones... Jejich věci se taky přece nevyvíjej do nějakýho moderna.

MARIE: Nemyslím do moderna, ale může se to přece nějak měnit, ne? Jsou kapely, který mají každý album úplně jiný...

JOE: To je ale špatně.

MARIE: Proč myslíš?

JOE: Protože když už jseš úspěšná s nějakým zvukem, tak už v tom jedeš, jinak tě třeba ty fanoušci přestanou poslouchat.

MARIE: To přece není pravda, já si to nemyslím! Co třeba Nick Cave nebo David Bowie?

VOJTA: Jasně, ale máš prostě dvě možnosti přístupu, buď pojedeš pořád v tom, co děláš, nebo to budeš měnit. To máš i v klasice, některý skladatelé skládaj furt to samý a výborně, a jsou i jiný, který měli rozdílný období. Šostakovič, Stravinský...

MARIE: Takže vy se nemáte zájem někam vyvíjet, aby to znělo najednou úplně jinak...

JOE: Ne, to rozhodně ne.

KÁBA: Ne, to ne.

VOJTA: Mě se to líbí tak, jak nám to zní teďka, takže v tom, co děláme, chcem pokračovat.

JOE: Vojta si do tý kapely přines' hammondy takže to vlastně trošku novej zvuk má.

KÁBA: Nejsme žádný Creedence Clearwater Revival, který jedou furt to samý. My hrajeme novější věci, který jsou mírně jiný, ale jsou furt v tom původním duchu, to je to hlavní.

MLADÝ LIDI NA NÁS CHODĚJ NĚKDY TAKY, TŘEBA ZE ZVĚDAVOSTI.

MARIE: Pořádám benefiční festival Faust Fest v Řevnicích. A kromě splnění cíle benefice to má pro mě ještě další význam. Baví mě spojovat tu starší generaci s mladší. Proto jsem tam pozvala kromě vás a Krch-off bandu i mladší kapely. Mám pocit, že tohle propojení zrovna docela visí ve vzduchu...

KÁBA: Já myslím, že my to hrajem po staru a ty mladý do toho vplouvaj a je to v pohodě.

VOJTA: Myslím, že generace se propojovaly vždycky. Od těch starších odkoukáváme nějaký feeling, přístup, zkušenosti... V tom je obrovskej přesah a nejenom hudební.

MARIE: Jakej druh lidí chodí na vaše koncerty? Spíš starší, nebo tam vnímáte i mladý lidi?

KÁBA: No, tam jsou lidi od 10 do 70 let...

MARIE: Vážně?

VOJTA: Jo... Samozřejmě, že když máš androšskou akci, tak tam je víc starších lidí, ale na normálních koncertech jsou i mladý lidi.

MARIE: No já nevím, já na vás moc nechodím. Ale vždycky, když jsem byla někde, kde jste hráli, tak jsem měla pocit, že tam byly samý starší lidi, který jako by nostalgicky vzpomínali na tu minulou dobu. Jako by si užívali, jak to tehdá bylo super, jaký byli máničky a tak...

KÁBA: Ale ty mladý lidi na nás choděj někdy taky, třeba ze zvědavosti. Ale přijdou i podruhý, protože už je to baví.

JOE: Já tam vnímám teda spíš ty starší lidi.

KÁBA: Tak to jseš slepej!

JOE: Tak pro Jirku ty šedesátníci už jsou takový mladý lidi.

MARIE: Já myslím mladý lidi kolem třiceti, nebo i pod třicet.

KÁBA: Ale choděj tam i třicátníci.

VOJTA: Tak samozřejmě, že to není většinový publikum.

JOE: Tak ona ta návštěvnost lidí je ovlivněná tím, že o nás mladý lidi ani nevědí. Kdyby to šlo někde v televizi nebo v rádiu, tak by na to spoustu lidí začalo chodit, protože to je dobrý.

MARIE: Myslíš?

JOE: Já si myslím, že jo. Dneska totiž lidi choděj na úplný kraviny. Lidi prostě nehledaj a média nás ignorujou.

KÁBA: Ale o tom je přece ten underground, že nejsme v televizích a v rádiích! Koncert je koncert a média jsou média. Ať jdou do prdele média!

JOE: No jo, ale pak tam ty mladý lidi nenatáhneš, protože o nás nevědí.

KÁBA: Hm...

**Řádný řidič nezastaví
na zastávce,**
která není dostatečně označena.
Už kvůli tomu,
aby tam nevystoupil
jen tak někdo, kdo sice má lístek,
ale jeho výstup není žádoucí.
Zrovna šlo o starší paní.
Kromě řádné jízdenky
měla klobouk s umělým ovocem.
Ani jí však nechtěl řidič zastavit.
„Podezřelý to klobouk
zakrývající všechny vlasy.“
Paní váhala,
zda řidiče přetáhnout deštníkem
nebo dát hlasovat.
Cestující mohli hlasovat,
protože měli lístky.
Tak byl řidič vyměněn
a autobus zastavil.
Dostatečně označit zastávku
je totiž velmi snadné.
Jen z klobouku se při výstupu
utrhlo umělé jablko.

Karolina

Beruška

Beruška na polici
úděsně kouká
všechno se s ní houpá
má asi opici.

Ta beruška na polici
vypila celou slivovici
a teď jenom čeká
až bude zvracet
dolů na
člověka.

*z kroniky
Společenstva
U krále Jiřtha*

Oči a jazyk, srdce a hlas,
Láska ta léčí
i láme vaz
Dlaně a něha,
počítáš vteřiny
Je jenom ona
Jenom ty – jediný. . .

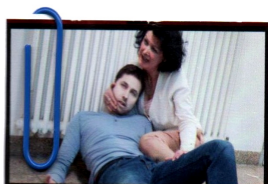
Jan Branický

Rozhřešení záhady Sychrov-witch 04 ze strany 0

*Záhada vyřešena, dělá se to jako výcvik mysliveckých psů. Čáry
na stromě jsou pro kontrolu, jestli pes jde po stopě.*

Kalindář

- 14. 4. se konají **Houmlesovy narozeniny**. Vystoupí: VYCHCANÝ KNEDLÍKY, GALANTI, INTERPUNKCE, DISHARMONIE, DĚTI DEŠTĚ. Kde: Počeplice 23 (Roudnice n. L.), start 18:00, vstup: kdo ví.
- 26. 4. se koná **Čubčí party 3**. Freebazar a kultura. Kde: Barré (Veletřzní, P7), kdy: 18:00, vstup: klobouk.
- 27. 4. – 1. 5. **CZaroTekk** – národní svátek Free-tekno kultury.
- 28. 4. se koná **Faust Fest**. Vystoupí: ASSTMA, FLYGY TARS, THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE (NEW GENERATION), KOČKOLIT, SVATÁ KRÁVA, J. H. KRCHOVSKÝ & KRCH-OFF BAND, ÝMO MIHAI. Kde: Lesní divadlo Řevnice, Řevnice. Kdy: 13:00, vstup: 230,-, na místě 280,-.
- 30. 4. **Trošku punkový čarodky**. Vystoupí: WOSA, PÁRA VOD HUBY, LAJNA, KLOKAIN, OSM SETIN BEZ JÍDLA, CREWTONES. Kde: Dr. Voják (Plzeňská 130/221, P 5 - Motol), start: asi večer, vstup: 100,-.
- 8. 5. Fotbalový mač: **THC vs ALKOHOL**. Kde: TJ Slovan Bohnice, kdy: 14:00, vstup: každý hráč vítán.

Kouření způsobuje mrtvici a zdravotní postižení

Jak přestat kouřit: www.koureni-zabiji.cz

No tak to splý
vypadá jako
začátek pořádné
šukačky. Asi
dojde i na kouř.
U radiátoru.

autor Pan B.

Další čísla v online archivu: Najezd.wz.cz